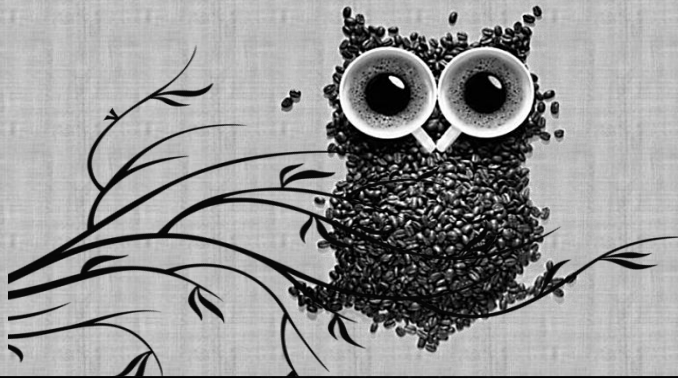

TELVE

Kültür - Sanat - Edebiyat

Fahriye ERDEMİR GİZEMLİ YOLCU

Kışa yeni girmiştik. Akşamüstü sağlam yapılı, kır sakallı, üzerinde eski elbiseleri olan bir adam, sırtında ağır bir torba ile yavaş yavaş yürüyerek insanların meraklı bakışları arasında Belediye Başkanlığı binasına girdi. Çok zaman geçmeden oradan çıkan adam yoluna devam etti. Garip yolcu bir müddet daha ilerleyerek kasabanın en güzel hanına girdi. Han sıcak ve oldukça konforlu görünüyordu. Ocaktaki yemeğin kokusu ortalığı kaplamıştı. Garip yolcu çok acıkmıştı. Sevinerek ilerledi. Hanın sahibi küçümser bir tavırla yolcuya ne istediğini sordu. Yolcu ona aç karını doyumak ve dinlenmek istediğini söyledi. Paranın sorun olmadığını da ekleyerek koynundan koca bir kese çıkardı. Hancı adamdan şüphelenmişti. Ona dönerek:

-Sana yemek vermem, dedi.

Yolcu:

Neden? Sana para vermeyeceğimden korkuyorsan peşin ödeyebilirim, dedi.

Adam bir çay söyleyecek oldu, vazgeçti. Bıraktığı torbasını yerden alarak hanı terk etti. Yorgunluktan bitkin bir halde yoluna devam ediyordu. Üşüyordu ve bir hayli acıkmıştı. Gece yaklaşıyordu. Barınacak bir yer bulmak zorundaydı. İlk gördüğü gösterişsiz mekâna girdi. Aç olduğunu, yatacak bir yer aradığını söyledi yolcu adama. Mekân sahibi:

-Burada yiyecek ve yatacak yer var. Geç, otur, dedi.

Müşterilerden biri yolcuyu dikkatli gözlerle inceliyordu. Handaki olaya tanık olan balıkçıydı bu. Balıkçı, mekân sahibi adamı yanına çağırarak bugün handa olanları anlattı. Mekân sahibi bitkin bir halde oturan yolcuya yaklaşmış, burayı derhal terk et, dedi.

Yolcu burada da kalamamıştı. Çaresiz bir halde torbasını da alarak oradan da ayrıldı. Dayanacak gücü kalmamıştı. İlerliyordu. Az ötede küçük bir kulübe gördü. Orada rahat edebileceğini düşündü. İçeri girmek istedi ama bir köpek havlamasıyla irkildi. Köpeğin sesini duyan kulübe sahiplerinin kızgın bakışları ile oradan da uzaklaştı. Zavallı yolcunun yürüyecek gücü kalmamıştı. Az ilerde köhne bir evin önünde taştan bir bank gördü. Çaresiz o banka uzanacaktı. Banka yığılıp kaldı, tükenmişti. O sırada çöp dökmek için dışarı çıkan yaşlı kadın bankta yatan adamı gördü. Hayretle ona burada ne işinin olduğunu sordu. Adam artık bıkmıştı kızgınlıkla:

-Görüyorsunuz ya! Yatıyorum, dedi.

Yaşlı kadın yolcuya bu taşın üzerinde yatmasının doğru olmayacağını söyledi. Karnınız da açtır, dedi. Yolcu, yaşlı kadına her yerden kovulduğunu söyledi. Yaşlı kadın yolcunun durumuna çok üzüldü. Onu kendi evine davet etti. Yolcu çaresiz yaşlı kadının teklifini kabul etti. Yaşlı kadın yolcuya yemek vererek bu gece burada kalabileceğini söyledi.

Saat çok geç olmuştu. Yemeğinin yiyen yolcu o kasabaya geliş amacını düşünürken gözüne bir şey ilişti. Eline aldığı kutunun derhal içini açtı. Beklediğinden güzel bir şey olmuştu. Kutuda yaşlı kadının paraları vardı. Gün doğmadan evden ayrılan yolcunun şansı yaver gitmişti.

Emin KOÇLAR

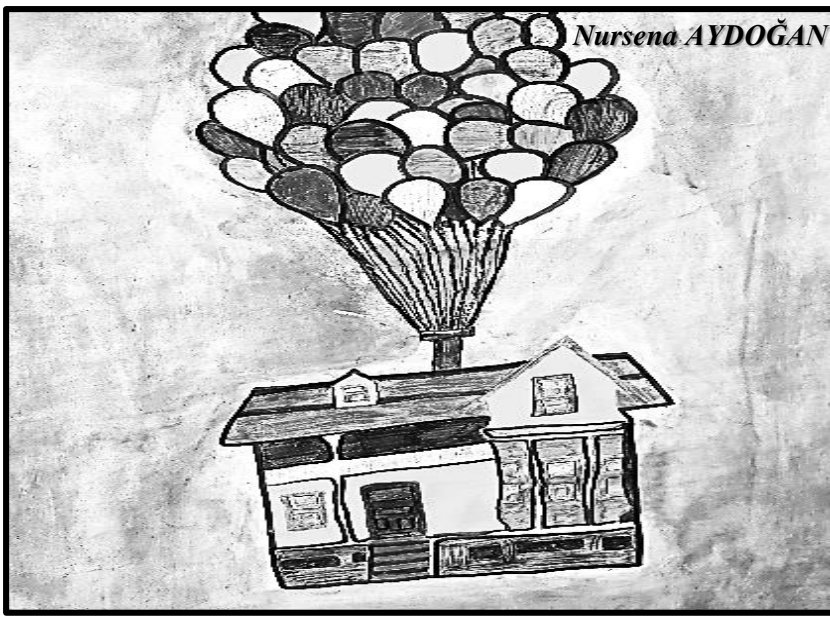
Zekeriya Talha BOZKURT KİMİN UMRUNDA

Senin o siyah gökyüzünde,
Benim gönlüm acı çekiyor.
Özlüyorum özleniyorum,
Kimin umrunda ?

İssız sokaklarda,
Çaresiz bir çılgılık,
Yüreğimde kopan fırtına,
Özlüyorum, özleniyorum,
Kimin umrunda?

Sen anlamazsın,
Ben anlamam,
Bir tek kalp anlar.
O da dayanamaz bu acıya.
Özlüyorum özleniyorum,
Kimin umrunda?

Denizde yüzen geminin kaptanı ya da
Tarlayı eken çiftçi değil
Bizi yalnızca biz anlarız.
Kimin umrunda?

Cansu AKMAN

GERÇEK ASLINDA

Askerliği bitmek üzere olan bir genç, askerliğini yaptığı yerden ailesini arar. Anne babasına eve döneceğini ve onlardan bir ricasının olduğunu söyler. Yanımda bir arkadaşımı da getirmek istiyorum, der. Anne ve babası da tabi ki onunla tanışmak isteriz diye cevap verirler. Oğulları ama bilmeniz gereken bir şey var, diyerek arkadaşının çatışmada bir mayına basarak ağır yara aldığını, bir kolunun ve bir ayağının olmadığını söyler. Gidecek hiçbir yeri yok, bu yüzden onun bizimle kalmasını istiyorum, der. Anne ve babası bu duyduklarına çok üzüldüklerini söyleyerek, ona başka bir yer bulma konusunda yardımcı olabileceklerini söylerler. Asker olan oğulları ise anne babasına itiraz ederek arkadaşının kendilerinde kalmasını istediğini söyler. Bunun üzerine babası ona:

-Oğlum, bizden ne istediğini farkında değilsin. Onun gibi sakat birisi bize büyük bir yük olur, bizim kendi hayatımız var. Bu durum bizim hayatımıza engel olur. Bu durumu kabul edemeyiz, buna izin veremem. O arkadaşını unutup eve dönmelisin. O, kendi başının çaresine bakacaktır, der.

Asker oğul telefonu kapatır. Ailesi ondan uzun bir süre haber alamaz. Birkaç gün sonra bir telefon gelir. Ailesi askerde olan oğullarının yüksek bir yerden düştüğünü haber alır. Üzüntülerinden kahrolan anne baba yetkililer tarafından oğullarının cenazesini teşhis için şehir morguna götürülür. Ailesi oğullarını teşhis eder ama bilmedikleri bir şey vardır: morgda yatan evlatlarının yalnızca bir bacağı ve bir kolu vardır.

Bekir ÇAL

SEN GİTTİN YA

Sen gittin ya
Bahar gelmekten vazgeçti
Zaman durdu sanki
Yelkovanın ilerlemeye mecali yok gibi

Güneş ısıtmıyor yeryüzünü
Ay eskisi kadar parlak değil
Tüm güzellikler sıradan sanki
Tek güzellik şey senmişsin gibi

Sen gittin ya
Ben de kalkarım birazdan
Sensiz buralar soğuk sanki
Birazdan titreme tutacakmış gibi

Sen dönersen
Yeşerir kurumuş dallar
Ve sen dönersen eğer
Karanlık siyah olmaz bu kadar

Ahmet ŞEHİRLİ MESLEK SEÇİMİ

Salih ve Samet ilkokul çağlarındaydı. Samet ufak tefek esmer, Salih ise uzun boylu gözlüklüydü. Bu iki kardeş birbirlerine çok benzeseler de düşünceleri birbirlerine zıttı. Çokça tartıştıkları konu ise "Büyüyünce ne olacaksın" sorusuydu. Samet "Sevdiğimiz bir mesleği seçmeliyiz" derken, Salih "Hayat kalitemizi artıran bir meslek seçmeliyiz" diyordu. Bu anlaşmazlık sürekli tartışmalarına neden oluyordu.

Samet bilgisayarla uğraşmayı seviyor bilgisayarla ilgili olan şeyleri öğrenmeye çalışıyordu. Derslerine fazla önem vermiyordu her fırsatta bilgisayarla uğraşıyordu. Salih ise sadece derslerine çalışıyor ödevlerini yapıyordu. Başka hiçbir şeyle uğraşmıyordu. Herkesçe takdir edilen Salih ve tembel gözüyle bakılan Samet'ti. Bu da karnelerine yansyordu. Salih öğretmenleri tarafından övülen bir öğrenciydi. Hatta okulda en iyi öğrenciler arasında yer alıyordu. Veli toplantılara gelen annesi sevin sin mi, üzülün mü şaşıyor kalıyordu. Salih için iyi şeyler söylenirken, Samet'in halini kötü olduğu ve sürekli bilgisayar hakkında konuşup durduğu söyleniyordu. Annesi Salih'e Samet'e ders çalışmasını söylemekten tabiri caizse dilinde tüy bitmişti. Salih derslerine çalışırken Samet bilgisayarla uğraşıp kendini geliştiriyordu. Sunular yapıp arkadaşlarına gösteriyordu. Hatta özel günler için yaptığı sunuları öğretmenler tarafından tüm okula seyrettiriliyordu. Gel zaman git zaman ilkokulu bitirdiler.

Ortaokula geçtiklerinde durum farksızdı. Salih kendini geliştirmiş herkes tarafından tam anlamıyla örnek öğrenci olmuştu. Samet bildiğin gibi tembel ve bilgisayar hastasıydı. Ortaokulda en sevdiği ders tabi ki "bilgisayar dersi" idi. Salih ise neredeyse bütün dersleri seviyordu. Bilgisayar dersin ise Samet'ten öğrenmeye çalışıyordu. Samet'in ilkokulda yaptığı sunuları 6. Sınıfta öğrendikleri için Samet'e bebek oyuncağı gibi geliyordu. Samet tek bir öğretmen tarafından takdir ediliyordu.

Lise seçimleri yaklaşıyordu. Salih ve Samet'in aynı liseye gitmeleri aynı cümlede telaffuz dahi edilemezdi. 8.sınıfı Salih okul 3.sü olarak bitirip bir plaketle ödüllendirilmişti. Samet ise sınıf arasında Salih'i izlemekle yetiniyordu. Salih güzel bir Fen Lisesi tutturmuşken Samet bilişim bölümü olan bir meslek lisesini tutturmuştu. Samet'in başka liselere gitme olanağı olsa bile bunu değerlendirmez yine Meslek Lisesine giderdi. Lisede tek fark Samet'in durumu oldu. Bilişim bölümünü seçtiği için hiçbir sorunu olmuyor öğretmenler hiç şikâyetçi olmuyordu. Kendini gittikçe geliştiriyor, bu da hayatın teknolojiyle iç içe olmasının kaçınılmaz sonu olduğunu gösteriyordu. Samet'in en sevdiği şeyse Salih sınav zamanlarında telefon, televizyon, bilgisayar gibi teknolojik aletleri kullanamazken Samet'in bunların hepsini kullanabilmesiydi. Salih arada bir kaçamak yapsa da annesi kızıyor hemen dersin başına yolluyordu. Salih sınav zamanlarında bunalıma, strese girerken Samet rahat rahat hiç çalışmadan sınavlarına giriyordu. İkisi de başarılı oluyordu. Salih, Samet'i kiskansa da geleceğini düşünüp seçebileceği mesleklerin maaşlarını düşünüyordu. Samet tek bir seçebileceken Salih bir sürü meslek seçimi yapabiliirdi. Sonunda lise de bitmişti ikisi de plaketle ödüllendirildi.

Üniversite Samet orta düzeyde bir bilgisayar mühendisliği kazanmışken Salih tıp kazanmıştı. Üniversiteleri de bittiğinde artık çalışma zamanı gelmişti. Samet'in maaşı az olsa da işine seve rek gidip geliyordu. Salih ise isteksiz isteksiz, homurdana homurdana gidip geliyordu.

Dışarıdan gören birisi çok maaş aldığı için Salih'i mutlu görüp, Salih'e göre az maaş alan Samet'i pişman sanıyordu. Ama kardeşlere mutlu olup olmadıkları sorulsa tam tersi Samet mutluydu, Salih ise mutsuz olmasa da işini seve rek yapmıyor; küçükken Samet'in dersten her fırsattan kaçtığı gibi işinden kaçıyordu.

Rahime CİNGÖZ ALİ İLE FİRUZE

Uzun zaman önce Keykubad adlı bir şehir varmış. Bu şehir oldukça zengin bir şehirmiş. Tüccarların en çok uğradıkları yermiş fakat hükümdarları çıkarıcı bir insanmış. Bunu halkına göstermez ve saklarmış. Aynı zamanda oldukça güzel ve zarif Firuze adlı bir kızı varmış. Tek sorunu kızın gözlerinin görmemesiymiş. Şehrin delikanlıları onunla evlenmek için sıraya girmiş, hükümdar kızına sorarak onu çıkarları için vermek istemiştir. Ancak Firuze istememiş, hükümdar da tek kızı olduğu için bir şey dememiştir. Firuze kör olmasına rağmen hayata bağlı bir insanmış, yaşadıkları sarayın arka tarafında güller, çiçeklerle dolu bahçede tek başına oturur kuş sesleriyle birlikte mest olurmuş. Kimi zaman güzel sesiyle kuşlara eşlik eder şarkılar, türküler söylemiş. Bahçenin o tarafında kimsenin olmaması işine gelirmiş.

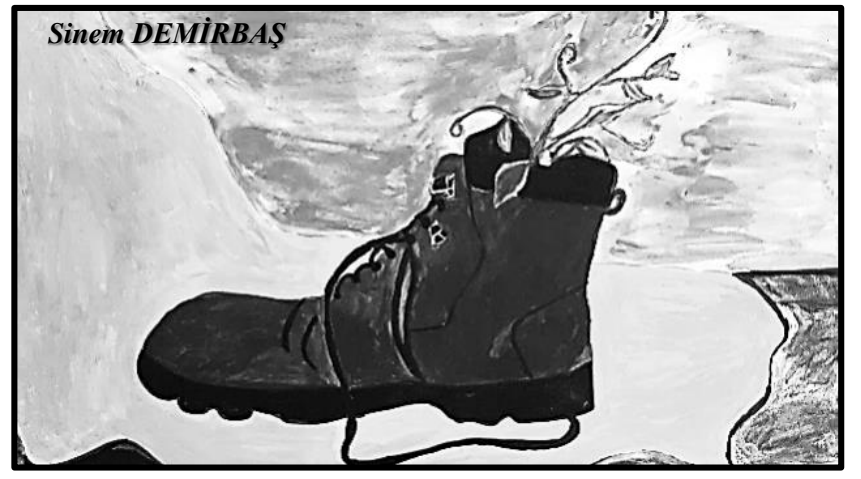
Günlerden bir gün uzak diyarlardan Ali adlı bir tüccar şehre gelmiş. Fakat amacı ticaret değil hükümdardan hakkını alabilmekmiş. Hükümdar bu delikanlıya zamanında parasını eksik vermiş onu yanıltarak kendi şehrine yollamıştır. Fakat Ali hesaplarda bir yanlışlık olduğunu anlamış ve geri dönmüştür. Ali sarayın önüne adamlarıyla gelmiş hükümdarla görüşmek istemiştir. Hükümdar bunu öğrenince sadece Ali'yi içeri aldirmiş ve ona ne istediğini sormuştur. Ali:

-Hükümdarım karşınıza tekrar geldim. Çünkü size zamanında sattığım malların fiyatları ve verdiğiniz altınlar denk gelmiyor. Kusura bakmayın fakat o malları çok zor koşullar altında bulmuş ve size satmışım. Lütfen hakkım olanı verin, demiş.

Fakat hükümdar daha hiddetlenerek:

-Sen kimsin de gelmiş beni yalancı duruma düşürüyorsun. Ben hakkın olanı verdim. Şimdi huzurumdan çekil, diye bağırmıştır.

Ali sinirlenmiş fakat hiçbir şey demeyerek saraydan çıkmıştır. Adamlarını toplamış ve gece çökünce sarayın hazine odasından mücevher çalmak için gireceklerini söylemiş, sarayın muhafızlarından biriyle anlaşma yapmıştır. Gece vakti çökünce sarayın önüne iki adamıyla gelmiş ve anlaştığı muhafızdan kapıyı açmasını istemiştir. Muhafız sarayın arka tarafında ki boş oda penceresinden Ali'yi içeriye sokmuş Ali de adamlarına onu beklemesini acil bir durum olduğunda haber vermesini söylemiştir. Muhafız Ali'yi yönlendirmiş hakkı olan altınları alıp gitmiş. Ali sessiz olmaya çalışarak hazine odasına doğru gitmeye başlamış. Tam hedefine ulaşacakken odadan çıkan kadın aşçı Ali yi görerek korkmuş ve tüm gücüyle bağırmağa başlamıştır. Ali hemen hareketlenmiş geldiği yöne koşmuş ve pencereden atlamaya çalışmıştır. Adamları ise çığlığı duymuş ve kaçmıştır. Ali güç bela kaçarken sarayın ışıkları yanmaya başlamış muhafızlar kapıyı çevrelemeye başlamıştır. Ali koşarak arka bahçe de uzun otların arasına girmiş ve orada beklemeye başlamıştır. Tam bu sırada biraz uzağında bulunan çardaktan güzel bir ses şarkı söylemeye başlamış, Ali bu sesi duyunca kendinden geçmiş adeta bu yumuşak sese aşık olmuştur. Saraydaki muhafızlar arka bahçeye gelmiş fakat Firuze'yi görerek rahatsız etmek istememiş zaten hırsız burada olsa hırsızın sesini duyar, söylerdi diyerek saraya geri dönmüşlerdir. Ali tehlikenin geçtiğini anlayınca bu güzel sesin sahibini öğrenmek için çardağa doğru gitmiştir. Firuze'yi gaz lambası ışığının altında gördüğünde adeta çarpılmıştır. Firuze olanlardan habersiz kendinden geçmiş bir şekilde şarkı söylemektedir. Ali Firuze'nin dibine kadar gelmiş ve onu dinlemeye başlamıştır. Firuze söylemeyi bitirince gözlerini açmış ve kalkmak istemiştir. Ali şaşırmış onu neden görmediğini anlayamamıştır. Hafifçe öksürmüş bunun üzerine Firuze:

-Seni babam mı gönderdi? Merak etmeyin ben odamın yolunu biliyorum, diyerek muhafızlardan biri sanmıştır. Tam gidecekken Ali durumu anlamış:

-Hayır, ben sizi odanıza götürmek için gelmedim. Sesinize hayran oldum Gelip burada sizi dinliyordum. Sakın benden korkmayın, diyerek Firuze'ye durumu anlatmıştır.

Firuze Ali'nin etkileyici ses tonundan hoşlanmış onun zarar kendisine vermeyeceğini düşünmüştür. Tam gidecekken, Ali:

-Sultanım izin verirseniz bu sesi bir daha duymak isterim yarın akşam gene gelsem bir mahsuru olur mu? Diye sormuş. Firuze:

- Ah! Hayır, gelebilirsiniz, fakat babamın bundan haberi olmasın, demiş ve odasına yürümeye başlamış. Ali de saraydan gizlice çıkmış ve yarın için sabırsızlanmaya başlamıştır. Ertesi gün karanlık çökmeye başladığında Ali yola çıkmıştır. Yolda giderken bir tüccardan flüt almış içi içine sığmayarak sarayın arka bahçesine gelmiştir. Bahçenin demir parmaklıklarına tırmanmış çardağın yanına gelmiştir. Firuze orda otururken Ali'nin geldiğini hissetmiş ve heyecanlanmaya başlamıştır. Firuze ilk defa böyle olmaktadır. Ali çardağa gelmiş ve oturmuş Firuze'nin şarkı söylemesini beklemiştir. Firuze şarkıya başlayınca Ali flütü çalmaya başlamış böylece güzel ses daha da güzelleşmiştir. Şarkı bittiğinde ikisi de hoşnut bir şekilde yarın tekrar buluşmak için ayrılmışlardır. Bu böyle günlerce devam etmiştir. Artık ikisi de birbirlerine olan aşklarını itiraf etmişlerdir.

Ali bir gün dayanamayarak:

-Firuze artık böyle gizli gizli buluşmaktan bıkmadın mı? Ben seninle evlenmek istiyorum, seni babandan isteyeceğim, demiştir. Firuze bunu kabul etmiş Ali hükümdarın karşısına çıkmıştır. Hükümdar Ali ye o günden sonra hala kızgın olup Firuze'yi vermemiştir. Firuze babasına yalvarmış sonunda hükümdar Ali'ye:

-Eğer Kaf Dağı'nın ardından kızımın gözünü açacak olan suyu getirirsen sana Firuze'yi veririm, demiş. Fakat bu öyle kolay bir şey değilmiş. Kaf Dağı'na gidenlerin neredeyse hepsi geri dönemiyormuş. Ancak Ali Firuze'yi her şeyden çok sevdiği için oraya gitmeye karar vermiş, yola çıktığında hava çoktan kararmaya başlamış. Günlerce yol gitmiş. Kimi zaman bataklığa batmış kimi zaman da buz gibi nehirlerden geçmek zorunda kalmış. Dağın eteklerinden akan suya tam ulaşacakken birden önünde bir yaşlı nine belirmiş. Nine:

-Ey delikanlı sen kimsin, kimlerdensin? Burada bulunman kutsal sulardan almak istersin. Ali:

-Ben buraya sevdiğim için geldim. Görmeyen gözlerine şifa bulmaya geldim, demiş. Nine:

-O zaman bu sulardan alabilirsin, karşılığında bana sesini vereceksin, demiş. Ali de bunu kabul etmiş ve makaraya su doldurmaya başlamıştır. Bu sırada nine Ali'nin sesini almış ve gitmiş. Ali tekrar yola çıkmış. Günlerce gitmiş ve şehre yaklaşmıştır. Bunu gören muhafızlar hükümdara haber vermiş, hükümdar deliye dönerek onu öldürmelerini istemiştir. Ali tam şehre geldim diye sevinecekken muhafızlardan biri Ali'yi sırtından vurmuş ve onu öldürmüştür. Bunu duyan Firuze artık dayanamamış Ali'nin mezarı başında ölü bulunmuştur. Halkın büyük bir kısmı rüyasında o gece bu iki aşkın kavuştuğunu görmüştür.

Rümeysa ÇANKAYA

Sudenaz ÇİFTÇİ ÖZLEM

Ankara'nın soğuk günlerinden birinde bir kız öğrenci yürüyüş yapıyordu. Babasını trafik kazasında kaybetmişti. Bir konuda yanlış anlaşılması sonucu annesi onun açıklamasına fırsat bile vermeden kızı kapının önüne koymuştu. Yaptığı davranış sonucu annesine çok kızgındı ama bir yandan da onu çok özliyordu. Ne de olsa annesiydi. Annesinin de durumu pek farklı değildi. Biraz kırgındı fakat onun kokusuna yıllardır hasretti.

Yürüyüşü bittikten sonra biraz dinlenip eve doğru yola koyuldu. Hayvanlara çok özel bir sevgisi vardı. Sokaktaki kedi köpekleri sevmek için durdu. Eğilip onların kafalarını okşayıp sarıldı. Hepsi birbirinden tatlıydı. Kızın yüzüne umutla bakıyorlardı. Ayrılmak için kafasını kaldırdığında ona gülümseyerek bakan, birkaç adım ötesinde duvara yaslanmış bir halde kendisini izleyen annesiyle göz göze geldi. Gözleri doldu, ne yapacağını bilemez haldeydi. İkisi de tarif edilemeyecek duygular içerisindeydiler. Gözyaşları yanaklarından birer birer onu dinlemeyerek firar ediyordu. Koşarak birbirine sarıldılar. Koklaştılar...

Bir çay bahçesine gidip her şeyi anlatmasını istedi annesi. Defalarca özür diledi. Konuştular, konuştular... Hiçbir şeyin önemi yoktu artık. Allah onları buluşturmuştu. Bir daha asla ayrılamayacaklardı. Birbirilerinden başka kimseleri yoktu en nihayetinde. Gözlerinden hala mutluluk gözyaşları süzülüyordu...

Elif İPEK GELİYORUM

Küçük bir sandalla açıldım denizlere
Dönüş yok, varış yok gibi.
Denizin üzerine vurur kara gökyüzü
Bir deli rüzgar alır götürür hayallerimi
Ellerim gökyüzüne uzanır
Özgürlük beni bekler
Ben özgürlüğü

Geliyorum
Denizin ortasından deniz gözlerine
Ne balıksız deniz olur
Ne de sensiz bir ben
Geliyorum
Göklerden gök rengi gözlerine.

Azra ARSLAN ÖPÜLESİ ELLER

İnsan hayatındaki önemli yolları karşısına çıkan değerli insanlar belirler. İyi ya da kötü. Bu yollar belirleyenlerin başında anne, baba, arkadaş çevresi ve en önemlisi de öğretmenler

Anne babalar yani ebeveynler biraz genetik, biraz da kendi hayat tecrübeleri biraz da varsa almış oldukları eğitimle yön verirler çocuklarının hayatlarına o da bir döneme kadar. Ergenlik döneminde aile belki çok önemli nasihatler verse de, onun için en iyisinin o yol olduğunu, doğru yoldan nasıl gidileceğini anlatsa da anlamaz ve görmez, kör olur. Burnunun ucundan başka yere bakmaz. Dünya onun etrafında döner. Her şeyi kendisi ve arkadaşları bilir.

Arkadaş başlı başına problem ve yol belirleyicidir. Nasıl bir problem mi? İkisi de aynı yaşta ve aynı dönemdedirler. Aynı yanlışları yapıp birbirini körüklemeyi, cesaretlendirmeyi çok severler. Bunu iyi ahlak, dürüst yaşam, eğitim ve öğretim yönünde yapmazlarsa vay ikisinin haline... Düşüncesi bile o kadar kötü ki düşünmek istemiyorum.

İşte bu olaylar olurken yani aile ve arkadaş ilişkisinin oluşturduğu karmaşalar arasındaki bu dengeyi kuracak en önemli faktör, başıoynucu, çocuğun yön bulmasına yardımcı, örnek insan öğretmenidir. Yedi yaşından itibaren devreye girer. Ta ki 25-26 yaşına kadar hayatındaki en değerli varlıklardır.

İlkokulda bir başlar bu güzel tabloyu işlemeye, ilmek ilmek, nakış nakış, motif motif... Üniversiteye geldiğinde bunu çerçevelemeye hazır hale getirir. Eline mesleğini alınca, çerçeveler ve duvara asar. Onu, işinin başında mesleğini yaparken gördüğünde aynen duvardaki o panoya bakıp bu benim şaheserim der gibi gururlanıp göğsü kabarıp. Kendisi ile iftihar eder öğretmen.

O, çocuk da "Benim mimarım bu güzel öğretmendir." der. Bunun ilmek ilmek işlenen çocuk iyi bir ahlak, güzel bir terbiye, iyi bir yaşam, saygınlığı olan bir kişi, itibar gören ve gösteren bir birey olarak yetişir. Görevini büyük bir çocuk sevgisi ve meslek aşkı ile yapan o kadar güzel gönüllü insanlar var ki, olmayacakları başarıyorlar. "Adam olmaz, bundan ne köy olur, ne kasaba" denilen çocuklardan bile ne cevherler çıkarılabileceğini geçmişte ve dünya tarihinde çeşitli örneklerini de görmekteyiz.

Unutmamalıyız elmas da bir kömürdür. İşlenince ne kadar değerli, pahalı bir taş oluyor. Bir çocuğu da keşfetmek, sağından solundan olumsuzlukları kaldırmak, iyi bir insan etmeye çalışmak öğretmenlerimizin görevidir. Elbette bu yolculukta işleri o kadar kolay değildir. Kimin hayatı zor değil ki! Hayatta zorluklar olacak ki güzelliklerin anlamı olsun.

Peygamber Efendimiz (S.A.V) ne güzel söylemiş. "Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum. Kur'an'ın ilk inen ayeti "oku!" değil mi?

İnanın güzel öğretmenlerim, sizin iyi yetiştireceğiniz çocuklara ihtiyacı olan o kadar çok minnettar anne-babalar var ki bilemezsiniz. Tabi ki sizin emeklerinizin dünyada hiçbir maddi karşılığı yoktur. Elbette karşılığını alamadığınız aşıkardır. Ancak bir çocuğun gözündeki başarı ve mutluluk parıltısını emeğinizin karşılığı olarak görebilirsiniz. İyi bir nesil yetiştirirseniz iyi bir gelecek olur. Çocuk öğretmenini severse dersini ve okulunu da sever. Sevince başarı hep onu takip eder. Kendisine öğretmenini rol model alır. Onun yaptıklarını yapmak, onun gibi konuşmak ve davranmak ister. Böyle olunca çocuk aile ve toplum içinde saygın bir yere konur. Asi ve hırçın olmaz. Kötüyü ve iyiyi ayırdığı için arkadaşlıklarına dikkat eder. Zararlı alışkanlıklar ve davranışlardan sakınır. Çevresinden itibar görür.

Öyle güzel tablo, elmas, altın her çocuk olabilir. Sadece onu keşfetmek, sevmek, istekli olmak gerekmektedir. İdealist, fedakâr, görev aşkı ve çocuk sevgisi olan öğretmenlerimizin isterlerse bunu başarabileceğine inanıyorum. Kötü öğretmen yoktur. Bunu böyle görmek ve düşünmek gerekir.

Kiminin evinde gururla baktığı tablo, kiminin boynunda emeğim bu diyeceği elmas gerdanlık, kiminin de kulağında altın bir küpe olmak istiyorum. Gurur verici değil mi? Benim kıymetli öpülesi ellerinizi tek tek öptüğüm güzel öğretmenlerim. Sizi çok seviyorum.

Yeşil Bayır kasabasında Yaşar isminde etrafı temizleyen bir çalışan varmış. Yaşar o kadar çalışmış ki, etrafta hiç çöp olmaz, her yer tertemiz olurmuş. Sokakları temizledikten sonra parkları temizler ve oradaki çimleri çiçekleri bitkileri ve ağaçları sularmış. Yaşarın bu kadar çok çalıştığını gören yeşil bayırlılar yere çöp atmaz hatta yerde çöp görürlerse onu alır çöpe atarlarmış. Bir gün yeşil bayır kasabasına bir aile taşınmıştır. Bu ailenin Barkın adında çok yaramaz bir çocuğu varmış. Bu çocuk hiç laftan anlamaz hep başının dikine gidermiş. Çöplerini sürekli yere atar ve parklardaki ağaçlara tırmanarak dallarını kırarmış. Bir gün Yaşar barkına çöplerini yere atmaması gerektiğini, çöplerini çöpe atması gerektiğini güzel bir şekilde anlatmıştır. Ama barkın onu dinlemeyip yere atmaya devam etmiştir. Bir gün öğleden sonra barkın parkta oynarken çiğnediği sakızı yere atmıştır. Sonraki gün parka tekrar gittiğinde yerde ölü kuş görmüştür. Hemen kuşun yanına gider ve gagasına sakız yapıştığını görür. Yanındaki insanlar gagasına yapışan sakız yüzünden öldüğünü söyler. Bunu duyan barkın çok üzülür. Çünkü kuşun gagasına yapışan sakız attığı sakızdır. Barkın Yaşar'ın sözünü dinlemeyip hala yere çöp atmaya devam ettiği için çok pişman olur. Kendisine bir söz verir, bir daha insanlara, hayvanlara ve bir başka şeye zarar verecek şeyi asla yere atmaz.

Çağla YAVUZ **KOZADAKİ KELEBEK**

Bir gün, adamın biri ormanda dolanırken bir kelebeğin kozasından çıkmaya çalıştığını gördü. Kozasındaki minik delikten çıkmaya çabalayan kelebeği saatlerce izledi. Daha sonra adam, kelebeğin kozadan çıkmak için çabalamaktan vazgeçtiğini, gücünün kalmadığını düşündü ve ona yardım edeyim de kolaylıkla çıksın dedi. Kozadaki minik deliği daha rahat çıksın diye büyüttü. Bu sayede kelebek kozasından kolayca çıkabildi fakat adamın bilmediği bir şey vardı: Kelebek henüz çıkmaya daha hazır değildi, bedeni hala kuruydu ve kanatları buruş buruştu. Adam kelebeğin gücünü topladıktan sonra kanatlarını açıp uçacağını düşünüyordu ama kelebek kozasından zamanından önce çıkmıştı. Ne kadar çabalasa da uçamadı ve buruşmuş kanatlarıyla yerde sürünüyordu.

Adam iyi niyetli bir şekilde kelebeğe yardımcı olmayı istemişti fakat adamın bilmediği şey kelebeğin kozadan çıkmak için çabalaması, bedenindeki sıvı kanatlarına gitmesini ve bu sayede doğru zamanda kozasından çıktığında uçabilmesini sağlayacaktı.

Hayat akarken sarf ettiğimiz çabalar, uğraşlar bizlerin hayatındaki bir sonraki dönemin hazırlığıdır, bizim karşılaşılabileceğimiz bir üst sorun için gerekli güce ulaşmamızı sağlar. Eğer kendi kanatlarınızla uçmak isterseniz; emek vermeniz, zorluklarla mücadele etmeniz, sabretmeniz gerekir.

Bir ebeveyn için bahsedecek olursak: Çocuğunuzun her istediğini iyi niyetle yerine getirir ve hayatın zorluklarıyla karşılaşmasına izin vermezsek, aslında zamanı geldiğinde kendi kanatları ile uçuşmasını engellemiş oluruz. Atalarımızın da söylediği gibi "emeksiz yemek olmaz."

Dilara ERDEM

Şevval Gizem GÜNAY **ORMANDA BİR GÜN**

İki erkek kardeş bir gün yine dolaşıyorlardı. Babalarının verdiği görevi yerine getirmeye uğraşacaklardı. Bu kardeşlerden biri kısa boylu, al yanaklı ve tombuldu. Diğeri de kısa ve tombuldu fakat yüzü renksizdi.

Bu iki kardeşin babaları ormandaki odunları toplamalarını istedi. Hatta onlara bir de balta verdi, ağaçları kesmeleri için. Onlar ne kadar itiraz etse de nafileydi ya odunları getireceklerdi ya da babaları onları eve almayacaktı. Vakit kaybetmeden buldukları odunlardan deste yaparak ormanın içine daldılar. Orman çok tehlikeliydi. Havanın kararmasına az bir süre kaldı ve çok acıktılar. Yanlarında yemek getirmemişlerdi. Eğer odunları toplarlarsa babaları yemek verecek ve uzun uzun dinlenmelerini sağlayacaktı. Babaları her ne kadar gaddar gözüксе de yufka yürekli bir adamdı. Kardeşler mecburen baltayı ellerine aldılar ve ağacı kesmeye başladılar. Bu kestikleri ağaç hem büyük hem de uzundu. Bu ağaçtaki odunları keserlerse babalarına çok odun topladıklarını söyleyeceklerdi. İlk defa onlara yorucu bir görev verilmişti. Bu ağacı kesip deste haline getirdikten sonra ellerine aldılar ve eve doğru yürümeye başladılar. Burunlarına çok güzel yemek kokuları geliyordu. Kokunun nereden geldiğini merak ettiler. Hemen önlerinde küçük bir kulübe vardı. Kardeşi kulübeye yaklaşmak istiyordu. Her ne kadar diğer kardeş buna itiraz etse de. Kardeşlerden diğeri sonunda kulübeye baktı. Kimsecikler yoktu. Sadece nefis yemekler vardı. Biraz yemek yiyip gideceklerdi. Bir anda yemeğe kendilerini kaptırdılar ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar, hava kararmıştı. Tam gitmeye hazırlanırken bir ses duydular. Kaçmaya çalışırken onları biri durdurdu. Kardeşler kafalarını kaldırıp baktıklarında dona kaldılar. Karşılarında babaları duruyordu. Baba, onlara kızarmış gibi yaparak "Ormandaki odunları topladınız mı?" dedi. çocuklar "Evet baba, bütün odunları topladık neredeyse." dediler. Babaları onlara "İyi iş çıkardınız, aferin size!" dedikten sonra izinsiz bir yabancınnın evine girmenin bir cezası olacağını söyledi. Çocuklar çok üzülüler. Kardeşlerden biri gerçekleri söyledi. Babaları onlara sarıldı. "Sadece size bir sınav yapmak istedim, sınavı geçtiniz sizi tebrik ediyorum!" dedi. Bunun üzerine odunlarla beraber evin yolunu tuttular.

Babaları eve geldiklerinde çocukları iyice doyurdu. Birlikte oyun oynayıp, masal okudu, televizyon izlediler. Kardeşler bir daha böyle bir şey olmayacağına söz verdiler ve mutlu mesut yaşadılar.

HIZLI ZAMANLAR

Ben, Ahmet ve Alperen o gece bizim evin bir köşesinde kurulduğumuz küçük dünyamızda uzun uzun oturup konuştuk. Hayatımızı değiştireceğinden emin olduğumuz kararlar aldık. Bu kararlar bizim için oldukça güzel, ağabeyim için ise bir o kadar saçmaydı. Ama biz artık büyümüştük ne de olsa on bir yaşından gün almıştık hepimiz.

Mahallemizde iki grup vardı. Birisi bizim oluşturduğumuz grup ama kimsenin haberi yok. Diğeri ise Selçukların grubuydu. Ama Selçuk'un lideri olduğu gruptan bütün mahallenin haberi vardı. Biz ise bu grubu dağıtıp mahalleyi kontrol altına almak istiyorduk. Bunu yapmamız için bize para gerekiyordu. Bir şekilde kendimiz bir şeyler yaparak para kazanmamız şarttı. Çünkü Selçuk öyle yapıyordu. Yan mahalledeki berberde çırağı. Kendi parasını kendisi kazanıyor ve çetesi ile harcıyorlardı. Biz ise annelerimizden babalarımızdan aldığımız paralarla bir şey yapamazdık. Çünkü bu paralar bize dahi yetmiyordu. Ama biz bir çeteydik. Arkadaşlarımızla harcayacaktık paraları. Kalabalık olmalıydık. Selçuklulara kafa tutmak için. Yine bir gün buluştuk çetemiz hakkında konuşuyorduk. Nasıl para kazanabiliriz diye düşünürken Ahmet bir fikir attı ortaya. Cami çıkışı kendimize ait değersiz eşyaları satıp para kazanalım dedi. Bizim de onayımızı aldıktan sonra Kuran kursundan sonra tezgâhımızı açacaktık. Herkes evlerine gitti ve eşyalarını toplamaya başladı. Ben eski toplumu, formamı ve kumandalı arabamı aldım. Birden kapı çaldı, elim ayağıma dolanmıştı. Annemin olup bitenden haberi yoktu ve komşuya kahve içmeye gitmişti. Topladığım eşyaları yatağın altına sakladım ve kapıya koştum. Gelen Alperendi. Bütün eşyalarını bir karton kutuya doldurup gelmiş. Merak edip baktım. Kutunun içinde bir ben yokum resmen. Araba, eski bozuk atari, pil, anahtarlık vb. şeyler. Her şeyi anladım ama atari neden. Alperen'in cevabı şu oldu 'Bozuk olduğu için getirdim' dedi. Alperen'in malı çok kıymetlidir her şeyden vazgeçmez kolay kolay. Aramızda şu konuşma geçti;

-Ama bu bozuk! Kimse almaz ki.

- Olsun, alırlar, geçen Hüseyin sormuştu ona satarız.

-Ama bozuk, bozuk!

Aklıma yatmıştı ne de olsa biz sağlam bir ekiptik, satardık. Yine her günkü gibi gittik kursa. Ama elimiz boş gitmedik. Çıkışta tezgâhı açık satış yapacaktık. Kurs bitmişti. Ahmet erkenden çıkıp açmıştı tezgâhı. Bütün çocuklar tezgâhın başındaydı. Ama satış yapamadık. Çünkü kurs hocasının oğlu kaldırdı tezgâhı. Çok üzülmüştük. Mutsuz bir şekilde mahallenin yolunu tuttuk.

Mahalleye girdiğimizde Selçukların evinin önünde bir tane kamyon vardı. Bütün çetesi de başındaydı. Kutuları bırakıp bakmaya gittik. Selçuk'un en yakın arkadaşına sordu Ahmet;

-Ne oluyor burada?

-Selçuklar taşınıyor, dedi.

Biz sevinçten dünyanın en mutlu insanı olduk. O günden sonra mahalle bizim oldu.

Sümeyye SANCAK SONBAHAR

İçimde yana ateş
Yaprak kımıldatmadı aşktan sonra.
Sonbahar gün yüzü görmez oldu.
Yaktı küllere benzetti.
Aşğın adını deliye döndürdü.
Ah o ateş yanmasaydı, yanmasaydı da
Seni hiç görmeseydim
İyiydim belki öyle .
Şimdi böyle
Dışım Mecnun, içim bir deli yangın .
Son bahardı belki seni gördüğüm .
Bu bahar.
Belki ilk ve sondu
Duyduğum
Deli aşk
O gitti
Aşk bitti
Ama içimdeki yangın hala sönmedi?

Sümeyye BAYRAK SENİ UMARAK

Gökyüzü ve yalnızlık...

Dinliyorum,
Sessizliği, denizi, aşkı,
Ama en çok seni.
Bana olan sevgini.
Duymasan da...

Bir gökyüzüne bakıyorum, mavisine,
Bir kendime bakıyorum, yalnızlığıma...

Yazıyorum.
Maviyi, yalnızlığı, seni...
Lakin en çok bizi.
Mısralarla kalbine dokunamasam da,
Duymasan da...

Bir gökyüzüne bakıyorum, mavisine,
Bir kendime bakıyorum, yalnızlığıma...

Özlüyorum...
Eski sevdaları yine bu gece de.
Bendeki aşkı sendeki aşksızlığı.
Maziyi özlüyorum, umarak atiyi.
Duymasan da...

Ahmet Talha YEMİŞÇİ BİR DELİ HOYRAT

Hoyrat Beyliği'nde tören, kutlamalar vardı o gün. Obaya bir kişi daha katılmıştı Kutlu Bey'in bir çocuğu daha olmuştu. Gözleri kömür, saçları mısır püskülüydü sanki. O Hoyrat Beyliği'nin yeni varisiydi. Kutlu Bey bu mutlulukla çocuğun ismini düşünmeye başladı. Herkesten fikir aldı. Obanın bilmiş âlimlerine danıştı. Herkesin birbirinden farklı düşüncesi vardı. Kimi "Adı Muhammed olsun, dürüst ve emin olsun." dediler. Kimi "adı Mert olsun cömert, olsun" dedi. Birisi atıldı ve "adı Hoyrat olsun, düşmana korku salsın" deyince Kutlu Bey'in gözlerinden ışık çıktı ve bebeğin kulağına üç defa "Hoyrat Hoyrat Hoyrat" diye fısıldadı. Obasının karşısına geçti ve "Bugün fakir, zengin, herkese yemek, aş verilecek, ziyafet var." diye bağırdı. Kutlu Bey bir ayrıntıyı atlamıştı Hoyrat'ın annesi olan Aydoğdu Hanım'ı unutmuştu. Aydoğdu Hanım Hoyrat doğarken fenalaşmış yataklara düşmüştü, o gün bir yanda sevinç varken diğer yanda da hüznü kendini göstermişti. Bir sonraki gün ise istenmeyen oldu ve Aydoğdu Hanım baldan tatlı canını teslim etti. Hoyrat ise her şeyden habersiz küçük çocuğu daha.

Günler geçti, geceler gündüzleri kovaladı. Hoyrat artık yirmi yaşında yiğit bir delikanlı idi. Cenk edip düşmana korku salar oldu. Obada hainler çoğalmış, kol geziyordu. Kutlu Bey'in en yakın ve en güvendiği kişiler bile her an bir fitnenin içinde olabilirdi. Kutlu Bey'in o cesur bedeni hareket etmiyordu. Obada bir kargaşa ve bir merak vardı. En iyi şifacı obaya gönderildi. Şifacı bunu bir zehir olduğunu anlamıştı. Kutlu Bey'in katili olacak şerbet taşı başucunda duruyordu. Hoyrat avdan gelmiş, obasının önündeki bu kargaşanın sebebini anlamaya çalışıyordu. Hemen obasına girdi ve gördü ki babasının o asil vücudu yere deşiyordu. Bey, uzun, acı salalar eşliğinde mezara götürüldü. Pamuktan hafif bedeni artık kara toprak altında, uçmak yolundaydı. Hoyrat o gün kinlendi ve intikam alacağına yemin etti. Kutlu Bey'in ölümünün üzerinden 20 yıl geçmişti fakat Hoyrat'ın intikam ateşi hala sönmemişti.

Hayrat kafası dağılsın diye her gün ava giderdi. Babasının katili olan Ateş Koca da Hoyrat'ı takip edip ondan da kurtulmak niyetindeydi. Ateş adam gölge gibiydi ancak heybetli bir vücuda sahipti. Çalıkların arkasında eli, yüzü kapalı olan Ateş adamın gözü Hoyrat'ın üstündeydi. Attığı ok Hoyrat'a denk gelecek ve onun da işini bitirecekti. Hoyrat kendisini siper aldı. Bir taşın arkasında adamı fark eden Hoyrat da adamı gözlüyordu. Ateş adam bir ara Hoyrat'ı kaybetti ama Hoyrat'ın gözü adamın üzerindediydi. O an babasının katilinin kendisini takip ettiğini anladı. İntikam ateşini damarlarında hissediyordu. Yayını öyle bir germişti ki yayı koparacaktı. Yılların birikimi intikam hırsı ile yaya öyle bir asıldı ki ve adamın heybetli vücuduna saplanan ok adeta yanıyordu. Hoyrat adamı orada bırakmayıp ibret için obasına götürdü ve herkese gösterdi. O gün den sonra Hoyrat'ın adı "Deli Hoyrat" oldu.

Elif Nur ARSLAN CAN GİBİ

Sen kocaman çöllerde kalabalık gibisin
Deryalarda, denizlerde ender bir balık gibisin
Bir ısıtıp bir üşüten, bir ağlatıp bir güldüren
Sen hastalık gibisin, sağlık gibisin.

Gözlerin berraklığını saf sudan almış sanki
Karanlıkta yolumu aydınlatan
Gökteki ay gibisin, kandil gibi

Sen aşk gibisin, dillere destan
Şarkımsın, her dilde aynı okunan
Nefesim oldun, her an
Kanımda dolaşan, camlarda buğulanan

Attığım her adımda, gördüğüm her rüyada
Önümde, arkamda, sağımda, solumda
Gölge gibisin, ten gibi, can gibi

Kübra GÜLBER DENİZİN KARANLIĞI

Hiç kimse onu çözemiyordu. Yaşı epey bir ilerlemişti. Hiç evlenmemişti. Evlenmeyi de düşünmüyordu, para pulla alakası olmayan kendini doğaya ve kuşlara adayan bir insandı. Doğada yaşamayı seven, herkes gibi hazır gıda tercih etmeyen, doğadaki bitkilerle beslenen, saatle işi olmayan, canı ne zaman isterse yatıp kalkan biriydi. Özgür, rahat yaşamayı seven bir insandı. Canı isterse para kazanabilirdi ama o şehir hayatından uzak yaşamayı seviyordu. Babasından kalan küçük bir gelir ile geçinip gidiyordu. Peki, şehirden uzaklaşmasının nedeni neydi? Bu konu hakkında akıllarda bir sürü soru işareti vardı. Neden her şeyden ve herkesten bağımsız yaşıyordu.

Çok çok eski yıllarda Mehmet Amca'nın bir sevdiği vardı. Birbirlerini o kadar çok seviyorlardı ki her gün okul çıkışı sahilde buluşup birbirlerine aşk dolu gözlerle bakarlar sanki hiç ayrılmayacakmış gibi aralarından rüzgâr bile geçmesine izin vermezlerdi. Sahil kenarında kızın o masmavi gözlerinden denizin akışı bile değişirdi. Yine bir gün okul çıkışı bir gemi turunda ellerinde simit ile martıları besliyorlardı.

İkisi de kuşları çok seviyorlardı. Tıpkı onlar gibi uçmayı... Turdan sonra bir ağacın altına oturdular kuş seslerini ve denizin o şırıltısını dinliyorlardı. Buraya gelip o ses kirliliğinden kurtulup sadece o mükemmel ortamın sesiyle kafalarını dinler sonra da evlerine giderlerdi.

Ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler ve ayrıldılar. Kız bir bahane bulup gelmemişti buluşmaya. Ertesi gün tekrar tekrar söylemişti. Her seferinde bir şeyler bulup gelmiyordu. Araya bir soğukluk girmişti. Hiçbir şekilde artık ondan cevap alamıyordu Mehmet amca. Artık dayanamayıp bir gün okul çıkışına gitti ve bir de ne görsün? Sevdiği başkasının yanında. Derhal orayı terk etti. Yıkılmıştı. O geceyi ıssız bir yerde tek başına geçirmişti. Düşünmeye başladı. Birbirimizi bu kadar severken neden aldattır ki der. Yoksa hiç sevmedi mi beni diye sorguladı. Kafasını kurcalayan bir sürü soru vardı. Artık Mehmet Amca için bu hayatın hiçbir anlamı yoktu. Bütün bu olanları bütün geçmişini unutmaya çalışıyordu.

Berra İPEK SENSİZ SESSİZ

Ben sensiz
Yaz ortasında kara kış gibiyim
Ben sensiz
Kalabalıklar ortasında yetim çocuk gibi
Ben sensiz
Yok gibiyim, yalnızlık gibi

Ben seninle
Hayat gibi, aşk gibiyim
Ben seninle
Bir şarkı gibiydim, şiir gibi
Ben seninle
Dünyanın en masum çiçeğiydim,
Beyaz bir orkide gibi

Ben sensiz
Savaş gibiydim, bir yenilgi
Ben sensiz
Ateş gibiydim, kan rengi kor gibi
Ben sensiz
Kış ortasında yanıyor gibi, yazın üşüyor gibi

Ben seninle
Şefkat gibiyim, merhamet gibi
Ben seninle
Huzur gibiyim, mutluluk gibi
Ben seninle
En çok da ben gibiyim, sen gibi...

Ömer Faruk ÜNVER KIRMIZI ARABA

Arkadaşım Fatihle dört yıldan bu yana kansere karşı yaşam mücadelesi veriyorduk. Diğer arkadaşlarımla birlikte onu ziyarete gittiğim bir gün çocukluk düşlerimizden söz ediyorduk. Yine bu günlerden birinde Fatih başını pencereye doğru çevirdi. Gözleri çok uzaklarda sesi sitem dolu “Ben, kumandalı, kırmızı bir oyuncak arabamın olmasını isterdim ama doğum günümde ne söylerse dileğim gerçekleşmeyeceği korkusuyla hiç kimseye söylememiştim bunu. Bu nedenle asla radyolu kırmızı bir oyuncak arabam olmadı.” dedi. Fatih’i ziyaretinden birkaç gün sonraydı. Çok sevdiğim dondurmaya almak için sırada beklerken birden dondurmacının vitrindeki kırmızı oyuncak arabayı gördüm. Yanında da bir not iliştilmişti. Dondurmanızı alırken vereceğimiz kuponu doldurmayı unutmayın, Belki de çekiliş sonunda bu kumandalı araba sizin olur, yazıyordu. Hemen Fatih’in sözleri geldi aklıma. Birkaç hafta boyunca sürekli dondurma alıp verdikleri kuponları doldurdum. Hiçbir çekilişte de kazanamadım. Bu kırmızı arabayı mutlaka Fatih’e almalıydım. Dördüncü haftanın sonunda artık çekilişte kazanmaktan ümidimi yitirmiştim. Dükkân sahibiyle konuşarak bana bu arabadan bir tanesini satmalarını rica ettim. Dükkân sahibi dört haftadır her gün dondurmaları kuponları doldurduktan sonra büyük bir heyecanla çekiliş sonuçlarına baktığının Gözümden kaçmadığını söyledi. Ardından da gözlerimin içine bakarak: “Söyler misiniz neden bu kadar çok istiyorsunuz bu arabayı?” diye sordu. Gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan ona arkadaşımın sözünü ettim. Çok etkilenmişti. “İstedığınız oyuncak arabayı verdiğiniz adrese göndereceğim” dedi. Yazdığım çeki masanın üstüne bırakarak büyük bir mutlulukla evime geldim. Ertesi gün Fatih’i ziyarete gittiğimde gözleri ıslık ıslık oldu. Elindeki kırmızı oyuncak arabayı göstererek küçük bir çocuk heyecanı ile: “Bak!” dedi. “Bunca yıl bekledim ama Nihayet de dediğim gerçekleşmişti hem de Tam istediğim gibi !” ertesi günü postacı bir zarf uzattı elime. Açıp okumaya başladım. “Sevgili Osman, annem ve babam da kanserdi ve ikisini de altı ay gibi kısa bir sürede kaybettim. İkisi için de çok çabaladım Ama doğrusu dostlarımız sevgisi ve cömertliği olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. Gerçek dostlarım olduğu için kendimi hep şanslı hissettim. Fatih de senin gibi bir dostu olduğu için çok şanslı. En iyi dileklerle, Mahir.” Dondurma dükkânının sahibi idi mektubu yazan. Benim masasının üstüne bıraktığım çek de zarfın içindeydi.

Melike SEÇEN ÖZ GÜVEN

Kimi insan toplum önünde konuşulmaktan kimileri ise anladığı soruyu cevaplamaktan çekinir. Toplum içinde utangaç olarak nitelendirildiğimiz bu insanlarda aslında özgüven eksikliği vardır. Bu özgüven eksikliği bazen aileden bazen ise arkadaş ortamından kaynaklıdır.

Özgüven insanın hayatında önemli bir yer alır. Bir insanda yeterli özgüven varsa daha rahat bir şekilde düşüncelerini dışarı vurabilir. Özgüven eksikliğini yok etmek için öncelikle kendimiz olmalıyız. Bazı insanlar ego ile özgüveni birbirine karıştırır. Oysaki benlik anlamına gelen ego, kişinin devamlı surette kendisini ortaya koyması ve kendini yüceltmesine denir. Özgüven ise bireyin kendisine yönelik iyi olumlu duygular geliştirmesi sonucu kendini iyi hissetmesine denir. Ünlü yazar David J. Lieberman bu konu hakkında “Bir insanın benlik imajı ne kadar yüksek olursa önceki davranışlarından bağımsız karar verebilme şansı artar” demiştir. Özgüveni tam olan insanlar kendisiyle barışıktır. Dışardan gelecek tepkilere hazır, cesurdurlar. Özgüven olgusu önce ailede oluşmaya başlar. Aile çocuğuna gerekli özgüveni gösterirse çocuk kendisine güvenir. Çocuğun yapabileceklerini farkına varabilmesi için çocuk aile tarafından koruma altına alınmamalıdır. Annelerimiz fazla korumacı davranır, bir yeri incinmesin diye, koruyup kollar, korumacı tavırlar takınırlar. Bu yüzden ilerleyen zamanlarda çocuğun kendine güveni olmadığı için her zaman sorumluluk almaktan korkar ve işlerden kaçarak. Sorumluluk bilinci kazanmak için küçükken sorumluluklar verilmeli, kimsenin dört dörtlük olmadığı söylenmelidir. Her şeyin fazlasının zararı olduğu gibi aşırı özgüvenin de zararları vardır. Fazla özgüvenli insanlar sınırlarını çizemezler, gereğinden fazla iş yapabileceğini düşünerek fazla sorumluluk, iş alırlar ve sonuçları genelde olumsuz olur.

İMTİYAZ SAHİBİ

Turgut MEYDAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Gülşen CEVİZ PINARBAŞI

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Gülşen CEVİZ PINARBAŞI

GÖRSEL DANIŞMAN

Kağan ALTINALAN

YAYIN KURULU

Osman SEZER

M. Enes AKGÜMÜŞ

OKUL ADRES TELEFON

YUNUS EMRE ANADOLU LİSESİ

Barbaros Mah. Karagöl Cad. Çay Sok. No :100

Çubuk/ANKARA Tel:0 312 837 42 42